

Jamsai

แค่สมมติว่าใช่ๆๆแล้ว นี่ต้องมารีบมีเซ่นเซ่นจากเขาอีก
ในเมื่อไม่มีทางเลือกเธอเลยต้องทำใจกล้า เพชรนิ่มน้ำแข็งนะ!

Jamsai
มึชชั่น
วุ่นวาย
สายรหัส
สุดป่วน

ทดลองอ่าน

ของเล่น

จอมใจ 086

มีนลาภ ไซยบ
ZOO ทิว

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

คุยกับ
นักวาด

<https://www.facebook.com/MathurinGallery>

บทนำ มิชชั่น

สี่วันผ่านไปหลังจบกิจกรรมชิงรุ่น

16.00 น.

คุณเชื่อดี?

บางที...เวรกรรมก็มาในรูปแบบของพีรหัสนะและสายรหัส!

"นี่มันมิชชั่นอะไรอีก~!"

เสียงแหลมปัดที่กรีดร้องเมื่อครู่มันคือเสียงของตนเองแหละ! ไม่รู้ชาติที่แล้ว
ฉันไปทำบาปอะไรเอาไว้ ชาตินี้พอเข้ามาหา'ลัยมา ชีวิตถึงได้มีวิบากกรรมหนักหนา
สาหัสเหลือเกิน

"เป็นอะไรจ๋อมใจ แกร่งชะฉันตกใจไปด้วยเลย --"

"มัดหมี่ ฮึ้อออ T__T"

มัดหมี่เห็นมาขมวดคิ้วพร้อมกับทำหน้าสงสัย

"ฉันได้มิชชั่นอีกแล้ว"

แล้วฉันก็ได้ยินเสียงถอนหายใจพร้อมกับการสายหน้าหน่ายๆ เป็น
ปฏิกิริยาตอบรับ ใช่สิ! สายรหัสแกมีแต่พีใจดีๆ มิชชั่นที่ได้ไม่ต้องบุกน้ำลุยไฟ

แหวกว่ายในมหาสมุทรแบบฉันทันนี้ (อันนี้ก็เวอร์ไป)

"มิชชั่นอะไร"

"ตามหาพีปี่สาม ปีสี่ แล้วก็พีบัณฑิต จากนั้นให้รายงานตัวกับพีๆ ที่สำคัญกว่านั้น...ต้องทำแผนผังข้อมูลของรุ่นพีตั้งแต่ปีสองถึงปีสี่ส่งให้พีวีสด้วย!"

"แล้ว?" ยัยรูมเมตยังคงทำหน้าที่ไม่ทุกข์ไม่ร้อนอะไรกับเรื่องที่ฉันทันเล่า แถมยังถามกลับพร้อมยกไหล่

"พีวีสให้เวลาสองอาทิตย์"

พูดแล้วอยากลงไปนอนดิ้นกรีดตั๋งๆ ให้หอพักพัง คือคณะที่ฉันทันเรียนอยู่ มันมีธรรมเนียม อีม จะเรียกธรรมเนียมได้มั้ยนะ เขาเป็นว่ามันเป็นคือสิ่งที่พวกเราทำกันมารุ่นต่อรุ่นอะแหละ โดยให้นักศึกษาปีหนึ่งตามหาพีรหัสของตัวเองให้เจอ และพีรหัสก็จะให้มิชชั่นมาเพื่อให้พวกเราทำให้สำเร็จ ถ้าทำสำเร็จพีๆ ก็จะมีมรับเราเป็นน้องในสายรหัส แต่ยังไม่รับเข้าสายแบบจริงจังหรอกนะ ต้องรอวันเปิดสายถึงจะได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการ เพราะบางคนก็ได้มิชชั่นจากปีอื่นๆ ผ่านทางพีปีสอง ถึงทำมิชชั่นผ่านด่าน แต่วันเปิดสายก็ต้องตามหาตัวจริงของพีปีสามปีสี่ให้เจอจ้ะ

แล้วเรื่องมิชชั่นเนี่ย จริงๆ แล้วแต่พีบางคนเหมือนกันนะ ปีสามปีสี่ บางคนก็มาบอกมิชชั่นเองเลย บางคนก็บอกผ่านทางปีสอง เพื่อนในสาขาที่ฉันทันพอรู้จักก็เจอแบบนั้น แต่เพื่อนบางคนอะ (อย่างเช่นยัยมัดหมี่) ไม่ต้องทำมิชชั่นอะไรเลย แนะนำตัวกับพีๆ ผ่านเฟซบุ๊กก็จบ ชีวิตดีไปอีก --

แต่ข้อเสียก็คงเป็น...มัดหมี่ยังไม่เคยเจอตัวจริงของพีในสายตัวเองนั่นแหละ

ส่วนสายรหัสฉันทันไม่ต้องพูดถึงเลย มิชชั่นที่ส่งจากพีปีสองมาแล้วเนี่ย!

แล้วจริงๆ ตอนแรกก็ไม่มีใครรู้หรอกนะว่าต้องตามหาพีรหัส แต่หลังจากเปิดเทอมมาได้อาทิตย์นึงก็มีพีๆ ปีสองห้าหกคนมาชี้แจงว่าพวกเราต้องตามหาพีรหัสปีสองของตัวเองให้เจอภายในสองอาทิตย์ และฉันทันคงจะไม่รีบร้อนอะไรเลยถ้าไม่มีพีคนหนึ่งเดินมาบอกฉันทันเป็นการส่วนตัวว่าพีรหัสของฉันทันบอกให้ตามหาเขาให้เจอภายในสิบวัน โดยเริ่มตั้งแต่วันนี้เลย! และถ้า

ฉันไม่ตามจะถูกตัดสาย ปล่อยให้ได้อยู่เดียวดาย ไร้ญาติขาดพี่รหัส!

กรี๊ดดด แล้วจะไม่ทำตามก็ไม่ได้ เพราะฉันกลัวว่าอาจถูกเกลียดจากพี่ๆ ในสาขา ต้องถูกตราหน้าจากสายอื่นว่าเป็นน้องรหัสที่โคตรแย่ ซึ่งคนอย่างฉันใจไม่แกร่งพอจะให้เกิดคราเท่ากับชีวิตในรั้วมหา'ลัยแห่งนี้ ฉันต้องเรียนอีกสี่ปี เสียวนะ สี่ปีกับการถูกเกลียด แค่คิดก็รู้สึกแย่กับใจแล้วอะ ม่ายยย ทนไม่ได้อยยย T^T

และด้วยความใจดี พี่ปีสองผู้ส่งข่าวเลยบอกคำใบ้ให้นิดหน่อย (จริงๆ ก็บอกปีหนึ่งทุกคนอะแหละ) โดยให้ฉันเอารหัสนักศึกษาสามตัวหลังไปค้นหาในระบบทะเบียน (เว็บไซต์ของมหา'ลัยนั่นเอง) แต่ถึงจะค้นแล้วเจอชื่อพวกพี่ๆ ในสายเดียวกันแต่ขึ้นมาให้ละลานตากก็เถอะ มันไม่ได้ฉายขนาดนั้นค่ะ! เรารู้แค่ชื่อของเขาไป พอเอาไปถามพี่ๆ ในสาขาก็ไม่มีใครยอมบอก ค้นชื่อในเฟซบุ๊กก็ไม่เจอ (ฉันมารู้ทีหลังว่าพี่เขาเอาชื่อฉันมาค้นหาในเฟซบุ๊กและแอดฉันมาตั้งแต่เปิดเทอม แล้วฉันก็ตอบรับคำขอแล้ว แต่พี่เขาดันเปลี่ยนชื่อเฟซบุ๊กหนีฉันไป -_-)

ฉันตามหาพี่ปีสองจนเกือบจะครบกำหนดแต่ก็ยังไม่เจอ กระทั่งเริ่มเข้าสู่กิจกรรมชิงรุ่นของคณะ

ในวันแรกของกิจกรรม...ฉันก็ได้เจอกับพี่พีวส์! และเขานี้แหละที่เป็นพี่รหัสปีสองของฉัน (แต่ตอนนั้นยังไม่รู้ว่าเขาเป็นพี่รหัสนะ!)

พี่พีวส์เป็นพี่พยาบาลที่มีรอยยิ้มซุกซนแบบฉบับตัวป่วนและดวงตาเป็นประกายเหมือนมีดอกไม้บานอยู่ในนั้น เขาน่ารักมาก มองแล้วฉันใจเต้นตึกตักเลยละ! >///< แล้วเขาก็เป็นคนช่วยพุงฉันไปห้องพยาบาล ฉันเลยประทับใจและแอบปลื้มเขาตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา (แน่นอนว่าตอนนี้ฉันลงหลักปักป้ายเป็นแฟนคลับเขาไปแล้วจ้า)

แต่ไม่อยากจะบอกว่าพี่พีวส์ทำตัวโคตรแบบเนียน เวลาที่เราเจอกันทั้งในช่วงเวลากิจกรรมชิงรุ่นหรือช่วงเวลานอกกิจกรรม เขามักจะยิ้มทักทายและพูดแก้มฉันเสมอ แต่ก็ไม่เคยพูดหรือบอกสักคำว่าเขาคือพี่รหัสของฉันจนเข้าสู่วันที่ห้าของกิจกรรมชิงรุ่น ซึ่งเป็นวันสุดท้ายของกิจกรรมพอดีพอดีเป๊ะๆ (และฉันเหลือเวลาแค่สองวันในการตามหาเขา!)

ดีวันนั้นหลังจากเลิกกิจกรรม ฉันก็ทอ่งเพชฌึกเช็กข่าวเรื่อยเปื่อยตามปกติ แต่เพราะไปกดติดตามเพจหนุ่มหล่อของมหา'ลัยเอาไว้ และก็บังเอิญบังเอิญวันนั้นก็ดันมีรูปพีพีวส์อัฟในเพจ แล้วแอดมินก็ให้เครดิตว่ามาจากอินสตาแกรมของเขา

จ้า~! ด้วยความแพนคลับไปง ฉันเลย...เข้าไปส่องดูนิดหน่อย (')-

แล้วยังไงนะเธอ ก็โดนความน่ารักของพีพีวส์พุ่งเข้าใส่เต็มๆ ตา เอ๊ย! โดนรหัสเลขสามตัวบนไบโอของพีเขาพุ่งเข้าใส่เต็มๆ ตาเลยนะสิ รหัสนั้นอะรหัสนั้นนน! มันป็นรหัสเดียวกันกับฉัน!! และตอนนั้นเองแหละที่ฉันรู้ว่าเขาคือพีรหัสปีสองผู้มอบมิชชั่นให้ฉัน

แต่! แต่!! แต่อย่าคิดว่าเจอเขาแล้วเรื่องมันจะง่ายนะคะ!! หลังจากที่ฉันกดติดตามและอัฟรูปรายงานตัวกับเขาในอินสตาแกรมไปแล้ว พีพีวส์ก็ยังไม่ยอมรับเข้าสายรหัสง่าย ๆ แถมยังมอบมิชชั่นอันโหดร้ายมาให้ป็นของแถม นั่นคือให้เขียนประวัติส่วนตัวมาให้ครบทุกอย่างและส่งให้เขาในเวลาที่กำหนด ถ้าไม่สวยทำใหม่ด้วยนะเออ! ฉันทำไปสิบกว่ารอบนะ (คนน่ารักมักใจร้ายยัยฮึบ)

แต่มันก็ไม่จบแค่นั้นค่า~!

ฉันโดนสั่งให้อัดคลิปแนะนำตัวโดยต้องแต่งหน้าแต่งตัวตลกๆ และเต้นเพลงอะไรก็ได้ แต่คลิปต้องยาวไม่ต่ำกว่าสองนาที (ซึ่งฉันเต้นเพลงของ GOT7 สามีทั้งเจ็ดของตัวเอง โหะๆ #โดนตบ) จากนั้นก็อัฟลงเพชฌึกกลุ่มของ...
คณะ

และถ้าไม่ทำก็จะโดนตัดสาย ซึ่งฉันยอมให้เกิดเรื่องแบบนี้ไม่ได้ พรหมลิขิตดูดซ่าหัดลันดาลให้ฉันอยู่สายรหัสดียวกับคนที่ชอบแล้ว ฉันจะไม่ยอมให้อะไรมาพรากเราเด็ดขาด! #เพื่อเจ้าแบบกูไม่กลับ

แล้วตอนนั้นก็ไม่ได้คิดอะไรมาก คิดว่ารีบๆ ทำมิชชั่นให้เสร็จๆ ไปเท่านั้น แต่เมื่อวานพอแชร์คลิปลงกลุ่มไปเท่านั้นแหละ...ฉันก็รู้สึกว่าตัวเองคิดผิดสุดๆ เพราะคลิปฉันดังกระฉ่อนไปทั่วทั้งคณะ เดินไปไหนไม่มีใครไม่รู้จัก ขนาดวันนี้อาจารย์ในคลาสยังทักฉันหลายคน ป้าแม่บ้านกับยามที่คณะยังทักอะคิดดู~! ตั้งแต่เกิดมาก็เพิ่งเคยรู้สึกโคตรอายมากๆ ก็วันนั้นนั่นแหละ U_U

"ฉันต้องทำยังไงที่นี่~!"

"ก็ตามหาจากชื่อในระบบทะเบียนแล้วเอาไปค้นในเฟซบุ๊กไง พี่สายแกล คงไม่เปลี่ยนชื่อหนีทุกคนหรอกน่า"

ใครจะไปรู้ล่ะ พี่รหัสสายฉันอาจจะเป็นพวกที่แกล้งเปลี่ยนชื่อเฟซบุ๊ก หนีกันทั้งสายก็ได้...

"แกล้งคันคูดิ เมื่อเจอชื่อ...พี่ปีสามของแก"

และเพราะไม่มีทางเลือกอื่น ฉันเลยลองทำตามที่มีดหมีบอก กรอกรหัส สามตัวสุดท้ายและค้นชื่อพวกพี่ๆ ในระบบทะเบียนอีกรอบ เออ เพิ่งสังเกต แะระว่าตั้งแต่ชื่อพี่พีวส์ขึ้นไปจนถึงพี่บัณฑิตที่เพิ่งจบ พี่รหัสสายฉันเป็นผู้ชาย หมดเลย -_-; ถ้าหน้าตาดีทุกคนฉันคงกลายเป็นสาวใช้ในสายแน่ๆ

อ้อ ลืมบอกไปว่าพี่รหัสของแต่ละคนใช้ว่าจะอยู่สาขาเดียวกันหมด หรือกะ (พี่พีวส์กับฉันอยู่สาขาเดียวกันเพราะพรหมลิขิตใจ คือ) เพราะ คณะสาธารณสุขศาสตร์ที่ฉันเรียนอยู่มีสาขาแยกออกไปสองสาขาวิชาด้วยกัน คือ 'สาขาอาชีวอนามัยและความปลอดภัย' กับ 'สาขาสาธารณสุขศาสตร์' (ซึ่งฉันเรียนสาขานี้) แต่เท่าที่ดู...เหมือนว่าพี่รหัสสายฉัน ทั้งปีสอง ปีสาม แล้วยัง พี่บัณฑิตที่เพิ่งจบจะเรียนสาขาสาธารณสุขศาสตร์เหมือนกันกับฉัน ส่วนพี่ปีสี่ เหมือนจะเรียนอยู่สาขาอาชีวอนามัย แต่ว่าข้ามเรื่องนี้ไปก่อนเหอะ เพราะฉัน ต้องเอาชื่อพี่ปีสามไปลองค้นหาในเฟซบุ๊กก่อน อ้อ ถ้าสงสัยว่าทำไมรู้ว่าคนนี่ คือปีสาม ก็ดูจากรหัสที่ขึ้นต้นอะ มันจะบอกว่าเราเข้าเรียนปีไหน

ฉันกรอกชื่อและนามสกุลภาษาอังกฤษลงไปในห้องค้นหาของเฟซบุ๊ก

'เราไม่พบสิ่งใดเลยสำหรับ...'

พอไม่พบผลการค้นหาฉันก็เปลี่ยนมาใช้ชื่อภาษาไทยแทน ผลการค้นหาปรากฏชื่อใครบางคนขึ้นเพียงหนึ่งเดียว ตอนนั้นบอกได้เลย ว่าฉันโคตรดีใจเหมือนจะลอยซะให้ได้ เรื่องมันดูง่ายกว่าที่คิดมาก!

แต่ว่า...พอคลิกเข้าไปดูรูปโปรไฟล์ที่ขยายขนาดใหญ่เท่านั้นแหละ... ช็อก!

คงเป็นคำพูดที่อธิบายความรู้สึกในตอนนี้ได้

"เจอมั้ย"

"ฮือออ มัดหมี T_T" ฉันหันมาทำหน้าที่คร่ำครวญใส่ตัวยูมเมตอีกครั้งก่อน
ยื่นโทรศัพท์ไปให้มันดู

"เฮ้...! Oxo"

ตัยมัดหมีมองหน้าจอตากลม มือข้างหนึ่งยกขึ้นปิดปากที่เกือบหลุด
คำหยาบคายออกมา แล้วหันมามองหน้าฉันพร้อมกับพูดประโยคที่ชวนให้
อยากจจะร้องไห้

"นี่มันพีผู้คุมระเบียบเชียร์หน้านั่งตาโคตรดูคนนั่นนี่!!"

แงงง ทำไมฉันโคตรชวยอะไรแบบนี้ TOT

1

อมยิ้มของคุณทิกเกอร์

วันแรกของการเข้าร่วมกิจกรรมชิงรุ่นของคุณะ

19.05 น.

"พวกคุณอยู่คณะนี้กันใช่ไหม! ทำไมไม่ร้องเพลงคณะนี้ออกมาจากใจ!!"

เสียงเข้มๆ ตะโกน ไม่ดี! ต้องเรียกว่าตะคอกมากกว่า และถึงแม้จะใช้
คำพูดสุภาพแต่มันกลับฟังดูที่มแทงในความรู้สึก โบหน้าเรียบนิ่งกวาดสายตาดูๆ
มองไปรอบๆ สร้างความกดดันให้หลายคนที่อยู่ตรงหน้า ลิบกว่านาทีเดียวที่
พวกเราโดนตะคอกใส่อยู่แบบนี้ ผู้หญิงบางคนกลั้นน้ำตาไว้ไม่ไหวถึงกับร้องไห้
ออกมา และตอนนี้ฉันเองก็อาการแย้มไม่ต่างกัน เพราะรู้สึกเครียดจนแผล
นึ่งเกร็งตัวมากไป ขาที่นั่งทับกันอยู่เริ่มจะเกิดอาการเหน็บกิน มันซาเอามากๆ
เลย

ให้ตายเถอะ! ทำไมต้องมาเป็นตอนที่พีผู้คุมระเบียบเชียร์กำลังพูด
อยู่ด้วย ฉันไม่กล้ายกมือขออนุญาตอะ TOT

"นูมก็ไม่พร้อมกัน ร้องเพลงก็ไม่พร้อมกัน พีพวกคุณไม่ได้สอนมา
หรือไง!!"

ก็มันเพิ่งวันแรกมัย ใครจะไปร้องพร้อมกันในเวลาไม่กี่ชั่วโมงได้ขนาดนั้น
ได้~!

ถ้าถามว่าฉันอยู่ที่ไหนและกำลังทำอะไรอยู่ คิดว่าคงพอเดากันออก
กิจกรรมของคณะที่เด็กปีหนึ่งทุกคนต้องเข้าร่วม 'กิจกรรมชิงรุ่นของคณะ'
หรือเรียกง่าย ๆ ก็ 'การเข้าเชียร์คณะ' หลายคนคงสงสัยว่าการชิงรุ่นคืออะไร
เอาจริง ๆ ฉันก็ไม่แน่ใจหรอก แต่คงคล้ายกับการทำให้รุ่นพี่ยอมรับในตัวเรา
และยอมรับเราเป็นรุ่นน้องร่วมคณะนั่นแหละ และสิ่งที่พวกเราต้องทำก็คือ
การร้องเพลงประจำคณะและกีบุมของคณะ ส่วนมนุษย์ที่ยืนหน้าหนึ่งตาดู
รอบ ๆ และกำลังพูดจากตตันพวกเราก็คือ 'ผู้คุมระเบียบเชียร์' เรียกสั้น ๆ ว่า
'ผู้คุมระเบียบ' (นี่คือสั้นแล้ว?) ถ้าพูดให้ฟังเข้าใจง่ายก็คงประมาณพี่ว่ากละมั้ง

จริงๆ ตอนแรกก็ไม่คิดว่าจะมีใครมาว่ากลัใส่หรือพูดกตตันอะไรแบบนี้
หรอก แต่หลังจากที่แยกกลุ่มไปฝึกซ้อมร้องเพลงและกลับมารวมตัวกัน พี่
ที่ฝึกก็ร้องเพลงก็บอกว่าจะมีพี่ๆ มาตรวจดูการร้องเพลงของพวกเรา และไม่นาน
เหล่าบรรดาพี่ๆ หน้าดุก็เดินเรียงรายกันเข้ามา สั่งให้จัดแถวใหม่ (วิ่งกัน
อลหม่านมากตอนนั้น) แล้วก็บอกให้พวกเราร้องเพลงให้ฟัง แต่ร้องไปได้
ครึ่งเพลงก็บอกให้หยุดและเปลี่ยนเพลง เป็นแบบนี้ซ้ำๆ อยู่หลายรอบ แต่
พวกเราที่ร้องได้ไม่ดีก็สกรอบ พวกพี่ผู้คุมระเบียบเชียร์เขาก็เริ่มไม่พอใจและก็...
อย่างที่เราเห็นในตอนนี้นี่แหละ

"ร้องให้ทำไม่! หน้าตามันไม่ช่วยให้คุณได้รุ่นหรอกนะ!!"

เปล่า...ไม่ใช่ฉันหรอก แต่เป็นเพื่อนผู้หญิงที่อยู่ด้านหน้าสุดนะ แนนละ
ถ้าฉันอยู่ตรงนั้นฉันก็ร้องอะ ก็ฉันเป็นพวกไม่ชอบถูกตะคอกใส่ แล้วก็กลัว
คนที่ทำหน้าที่ ตาดู เสีย (ชู่) โหดยๆ นี่นา เพราะมันเหมือนคุณพ่อเวลาโกรธ
มากกก คือฉันกลัวคุณพ่อนะ แล้วมันฝังใจ เลยรู้สึกแยจนอยากจจะร้องให้
ออกมาทุกครั้งเวลาเจอคนประเภทนี้

แล้วคิดดูสิ! แต่คุณพ่อคนเดียวยังน่ากลัว นี่มีคนแบบคุณพ่อโหดโกรธ
เป็นสิบกว่าคน ฉันต้องทำใจสู้ขนาดไหนเพื่อให้นั่งอยู่ในสนามนี้ได้ และ
ตอนนี้...ฉันคิดว่าฉันต้องสู้มากกว่าเดิมแล้วละ ไม่ไหว ฉันจะไม่ทน ซาซา
จนขยับไม่ได้แล้วว T_T

ฉันเหลือบมองร่างสูงโปร่งที่ยืนอยู่ไม่ไกลนัก สูดหายใจเข้าเต็มปอดเพื่อ
ปลุกความกล้าหาญในตัวเอง นับหนึ่งถึงสามแล้วยกมือขออนุญาตชะง่อมใจ
แกทำได้อยู่แล้ว!

หนึ่ง สอง สาม! ยก!!

"ชะ...ขออนุญาตค่ะ!"

ซึ๊ง! -_-++

ฮือออ ถึงพี่จะหล่อมมากก็เถอะ แต่สายตาโคตรดูแบบนั้น...น่ากลัวอะ
อะ...ฉันพูดไม่ออกแล้ว~!

"คุณมีอะไร!"

เขาเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าฉันพร้อมกับจ้องเขม็ง สายตาดูดันกับเสียงซุ่มๆ
ทำเอาฉันตัวสั่นเกร็ง ลมหายใจติดๆ ซัดๆ มือเท้าก็เริ่มเย็นไปหมด คำพูดที่คิดไว้
ในใจหล่นหายไปตอนไหนไม่รู้ ความกลัวทำให้ฉันก้มหน้าหลบสายตาเขา และ
รู้สึกว่่าปลายเท้าตัวเองมันเริ่มพว่ามัวแปลกๆ

"ผมถามว่ามีอะไร!"

"..."

"ทำไมไม่พูด คุณยกมือขออนุญาตทำไม!!"

"ฮึ๊ก"

และสุดท้ายฉันก็กลั๊นไม่ไหว...

ทั้งความกลัวและความซำจากซำทำเอาน้ำตาไหลพรากยิ่งกว่าท่อประปา
แตก ฉันพยายามนึกผู้ใหม่ ลองรวบรวมคำพูดในใจอีกครั้งเพื่อบอกเหตุผลและ
ขออนุญาตออกจากสนาม แต่พอเงยหน้าขึ้นมองอีกฝ่าย...ความพยายามทั้งหมด
กลับพังลงไม่เป็นท่า

ฉันสู้เข้าไม่ไหวจริงๆ ตะ...ตาเขาดูมากเลยอะ กลัววว~!

"..."

"ฮือออ TOT"

"..."

"ฮึ๊ก ฮือออ ฮือออๆ" เพราะความกลัวที่เห็นเขายืนจ้องกันอยู่เนิ่นๆ ยิ่งทำให้
ฉันคุมสติตัวเองไม่อยู่ ร้องให้สะอึกสะอื้นเป็นเด็กๆ อย่างไม่อายสายตาใคร

"..."

ฉันแอบได้ยินอีกฝ่ายพลุลมหายใจออกมาเบาๆ ก่อนจะตะโกนออกไปข้างสนาม

"พยาบาล มาดูแลน้องคุณด้วย!!"

ไม่รู้ว่เพราะความสงสัยหรืออะไร เขาก็ยอมตะโกนเรียกพี่พยาบาลให้มาพาฉันออกไปจากแถว แต่ในความรู้สึกฉัน ตอนนั้นไม่ได้รู้สึกชอบคุณเขาเลยสักนิด เพราะไอ้หน้านี่ๆ ตาโคตรดู และเสียงตะคอกโหดๆ นั้นถูกบันทึกเอาไว้ในความทรงจำอันเลวร้าย (รองจากของคุณพ่อ) ไปเรียบร้อยแล้ว

และแน่นอนว่า...

ฉันกลัวเขาขึ้นสมองไปแล้วค่ะ! แงง TOT

"น้องเป็นไรอะแก้ม!"

พี่ผู้ชายคนหนึ่งวิ่งเข้ามาพุงตัวฉันแทนพี่ผู้หญิงที่ชื่อแก้ม และเพราะมันแต่แก้มหน้ากั่มตา ร้องให้สะอึกสะอื้นเป็นผีบ้าอยู่เลยไม่ทันได้เงยหน้ามองอีกฝ่าย

"สงสัยขาจะชานะพีวส์ พาน้องไปห้องพยาบาลหน่อยนะ เดี่ยวแก้มไปประจำที่ก่อนเผื่อจะมีอะไรเกิดขึ้นอีก"

"ได้ๆ เดี่ยวเราพาไปเอง"

"ขอบใจจ้ะ"

พอพี่แก้มวิ่งผละออกไป พี่พีวส์ก็หันมากั่มหน้าถามฉันเสียงนุ่ม "เดินไหวมั๊ย"

ฉันพยักหน้าโดยที่ยังไม่มองหน้าเขาเหมือนเดิม มือก็พยายามเช็ดน้ำตาตัวเองบ่อยๆ พร้อมกับเดินขากะเผลกไปยังอาคารใกล้ๆ ที่อยู่ข้างสนาม แต่ท่าทางแบบนั้นมันคงดูตลกมาก คนพุงถึงได้ถามขึ้นอีกครั้งด้วยน้ำเสียงติดๆ จะช้า

"นี่ร้องไห้เพราะซาซาหรือว่าเพราะพี่เค้าดูครับ"

เพราะประโยคนั้นทำให้ฉันเงยหน้ามองคนข้างๆ คิดว่าจะทำหน้าที่งองแงใส่ที่มาล้อกันแบบนี้ แต่พอเจอใบหน้าน่ารักอมยิ้มซุกซนฉบับตัวป่วน หัวใจก็เต้นตึกตักเหมือนโดนความน่ารักพุ่งชน เอ้อออ~

เคยรู้สึกเหมือนถูกแสงเจิดจ้าแยงตาบ้างมั๊ยคะ นั่นแหละ พี่วิวส์ทำให้
ฉันรู้สึกแบบนั้นเลย ความกลัวที่เกิดขึ้นเมื่อกี้หายวับไปกับตา ความน่ารัก
ของเขามันละลายความรู้สึกพวกนั้นให้หายไปจนหมด โอ้ยยย รอยยิ้มสว่าง
เกินไปแล้ว แสบตาจังเลยคะ U///U

"หือ? หน้าพี่มีอะไรติดหรือเปล่าครับ"

"ปะ...เปล่าค่ะ" ใจจริงก็อยากบอกว่าความน่ารักติดเต็มไปหมดเลยคะ
แต่ดูจะออกตัวแรงไป เก็บไว้พูดเองคนเดียวในใจแล้วกัน ง้อออ

"งั้นไปห้องพยาบาลดีกว่าเนอะ เดี่ยวอีกหน่อยก็เลิกแล้ว"

ฉันหลับหูหลับตาพยักหน้ารัวเพราะความอาย ให้ตายเถอะ! ถ้า
พี่พยาบาลจะน่ารักขนาดนี้ละ ต่อให้ต้องซาซาทุกวันก็ยอมอะ! >_<♥

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621569.html>